

— Одамларга ҳам ҳайронсан, сарҳадлар келишди-ю тушингани бузишди, — қартайиб қолган навабчани аёл уйқурсизликдан қизарган кўзларини дарчага бош суққан йигитга қадади.

Йул-йул кўйлак кийиб, бошига дўппи кўйдириб олган ўспирин кулимсираб:

— Хафа бўлмаг, онахон, йўлга чиқайми. Йўқса, тинчигизни бузаримиди, — деди.

Навабчи пўлат сандиқдан ҳужжатларини олиб хотирмаг варақдай бошлади.

— Фамилиянг?

— Кулиев... Ваҳоб Иброҳимович.

— Саҳарлаб қайда отлана қолдинг?

— Уйдан чиқиб кетганим ҳам анча бўлганди. Энди қайтмаган.

— Машина ўзининг номини дами — сўради аёл ғира-ширада хил ялтиратган нарсаси имо қилиб. Машинага катта-катта кўтирлар ортириб, у ер-бу ердан арқон билан боғланган.

— Тополомдингиз, онахон. Машина давлатнинг номиди — йигит ана кулимсиради-да, навабчи узатган қоғоз билан паспортини чўнтагига суқди. Остандан ҳатлаб ўтган, айвон қарата: — Иш вақтида ухлаш мумкин эмас, — дея хандон отиб кулганина машинага ўтириб, уни ўт олдириди.

Йигит навабчани аёл ортдан нималар деб жавраганини эшитмади ҳам. ... Хил эсавган шабада тонги ғира-шира ортдан аста-секин кўтарилаётган кўшга йўл очётгандек эди. Осмон чирогининг ожиз нурлари элас-элас кўринаятган дов-драхлар оралнидан ёриб ўтиб, эркинликдан баҳра олаётгандек ҳар томонга ўз тафтини уради.

Машинанинг шиддат билан кетишидан Ваҳобнинг қавққади шошаётгани, кимдир уни кутаётгани сезилиб турарди. У уйқурсираган кўзларини мушти билан ишқар, ахирда нимадир эслаб, кулимсираб кўрди...

Ваҳоб ўш бўлишга қарамай, антрофиданга билан тез чиқиб кетар, бироз у билан ҳазиллашувдек бўлса, бемалол бек келарди. Ҳатто аския бақсида ҳам ўз ҳақини қолдирмайдиганлардан эди. Қишлоқ қизлари Ваҳобни ўзларига оғдириб уюни қанчалик ҳаркат қилишмасин, у негадир доимо ҳекада юрадиган, камгал Назира билан турмуш кўрди. Кўтубхонада ишлайдиган бу қизга йигитлар даярли эйтиб беришмас, Ваҳоб шунга кўнгли кўяди, деб ҳаёллар ҳам келтиришмаганди...

Йигит йўлда зерикмаслик учун олган транзисторнинг кулогини биради. Ҳаво мавжлари орқали эшитилаётган куй то ёнбағирларда ҳам таралгандек бўлди... Бироздан сўнг «Машья» ахбороти эшитирилади.

УЛИМГА МАҲЖУМ

Ҳикоя

— Нима ҳам дейман! — эринчоқлик билан гап бошлади нотаниш киши. У бучкайд ўтириб, унг қўлини гижиланган шимининг чўнтагига тикиб олганди. — Исмин Исмом. Узинг бу ерлик эмассан. Ишлагани келаями.

У шундай деб ҳайдовчига гапга қараш қилди. Йигитнинг назарига номалум кишининг бундай қарашда катта сир бордек туюлди.

— Тогда ишлагга нима мажбур эдди сизни, ҳайронмади! — Ваҳоб ҳамоҳирини суҳбатга тортишга ҳаркат қилди. — Балки оилами...

— Бу ерлар яхши — тинч, — деди номалум киши.

— Нимаси тинч?

— Мен овни яхши кўраман. Шу ердаги «ормонларда» милитинг билан озрок оқ қилмоқчиман.

— Милитингиз қани? Бунинг устига ҳеч қандай қолчигингиз, агуллик ул-булингиз ҳам йўқ, — қизқиди Ваҳоб. — Қандай яхшисиз?

— Кун ўтвирсинчи, агуллик ҳам топилар, — қисқагина жавоб қилди ҳамоҳири.

— Нима учун у доимо қўлини чўнтагига суқиб ўтирибди? — ҳайратланди ана Ваҳоб. Лекин суҳбатда — Айтган жойига олиб бориб кўраман-да, у ёнга ўзи билади, овчи!» — ўялади у.

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳоб бир кўзи тўппончада, иккинчи кўзи йўлда бўлганча жим ўтирарди. Унинг миясида турли ўй-ҳаввлар гужон ўйнади. «Овчи... милитингга оқ қилмаман... Қанақа овчи эканлиги энди аён бўлди!»

Номалум йўловчи йигитнинг ҳавландагиларни пайқайди шекилли:

— Йўқ, йигитча, машинаг менга керакмас, пулим етарли. Сен бекорга кўркаясан... Фақат мени катта йўл орқали тоққа олиб бориб ташласанг, бас. Тушундингми? Яхшилаб ўйлаб кўр...

Шундай деб у тўппончани Ваҳобнинг қўзига яқинлаштирди.

— Бунда еттига ўқ бор. Агар бирон-бир қалтис ҳаракат қилсанг, биринчиси сеники бўлади. Оғоҳлангирмасдан отаман.

«Бу ахлақ отишга қодир... Отаятганда қўли ҳам қилт этмас керак... ўйлади Ваҳоб. — Ахир, унинг исми Ж. дон бошланмади, дейишганди. Бунинг исми эса Исмом-ку. Ҳайронма...»

У радиода эълон қилинган жиноятчи шу эканлигига ишонини ҳам, ишонмаслигини ҳам билмасди.

Нихот, номалум йўловчи тўппончани чўнтагига солди.

— Ҳар эҳтиломга қарши сўраб қўяй, — мулозимлик билан деди ҳамоҳири. — Агар йўлда милицияга дуч келсанг, сени нима деб қақрай.

— Исмин Ваҳоб, — жавоб қай-

қуриб, тинчланди.

— Менимча, энди тамадди қилиб олсанг ҳам бўлади, — деди Ваҳоб. У машинани тўхтатмоқчи эди, бирок ҳамоҳири яна асабийлашди:

— Йўл-йўлакка тамадди қилверамиз...

...ГАИ инспектори йўл чекмасига ги мотоциклга суяиб, ёнида турган чақалоқ кўтарган айвонга гапиратганди. Аёл йўловчи машина кутаётган бўлса керак. Ваҳоб енгил торди. «Тамом бўлдинг, овчи, — қувонди у қўрқув аралаш. — Ҳозир инспектор машинани тўхтатиб, йўл варақсини текширади... Фақат айтишга улгурмас бўлди! Бу ахлақнинг қуролни кўлга киритсанг, бас!»

Ваҳоб ҳамоҳирига қаради. У ўриндикка даярли етиб олган, милиция сержантга заҳархандалик билан бекорга қўли аллақачон чўнтагига суқилганди.

Лекин ҳаммаси Ваҳоб ўйлаганчалеки бўлиб чиқмади. Кабинадаги икки кишини кўриб милиционер машинани тўхтатмади. ГАИ пости ортада қолди. Шу ерда Ваҳоб усталки қилди: инспекторнинг эътиборини машинага жалб қилиш учун машинани аввал ўнга, кейин чапга ҳайдай бошлади. Машинанинг юриши ўзгарди. У бу қолни яна такорлаганди, биқинига тўппонча қадалганини сездди.

— Болақай, нима қилаясан!

— Ҳамма ёқда чуқурчалар борлигини кўрмайсизми?

— Агар яна масҳабозлик қиладиган бўлсанг, умингнинг чуқурда чиритаман. Тезроқ ҳайда!

Машинани ўтказиб юборган, инспектор айвонга юзланган ҳам эдики, онанинг ғалати бўлган юзини кўриб, машина кетган томонга қаради. Унинг бир ўнга, бир чапга ташлаб кейин шиддат билан кетганини кўриб, инспектор ажабланди.

«Бир нима бўлганга ўхшайди», — ҳаёлидан ўтказди сержант ва мотоциклга ўтириб, машина кетига тушди.

Орқанда нима бўлаётганини Ваҳоб кўрмас, тўппонча тиралган жойи эса чунонам оғирдики, йигит зўрга тишини-тишига қўйиб борарди. «Нима қилмоқчи керак!» — ўйлади Ваҳоб жоҳолда. — Машина бузилганини рўқча қилиб, уни тўхтатмасми? Бундан ҳеч нима чиқмайди. Бекорга ўқ еб жиноятчини қочириб юборарди. ГАИнинг кейинги постига ҳайда-синми? Лекин мана бу ахлақнинг миясида қандай фир ўтаётганини! Агар ноёқ ҳаракатни сезса, албатта отади».

Икки юз ўнчини километрини аналтириб белгидан ўтишди. Шунда Ваҳобнинг миясига бир фикр келди. «Ҳозир бурилиш бўлади. Чапада эса жерлик. Агар рулни ўша ёққа бурса...»

Ваҳоб ҳеч қимга зарар етказмасдан жиноятчини қуролсизлантиришни ўйларди. Узини-чи! Шунда у машинанинг рулини буриб, ўзи эса сарраб қолгани қўнғига тугиб қўйди. Шунч йўлаб, ҳамоҳирига тез-тез қарай бошлади.

У йўлдан кўз эмасги бораркан, сездирмасдан турсаги билан эшикни очди. Шу топда бурилиш бошланди. Чапада йирткич оғзини оғанда ҳам жарлик кўрди. Саноқли деққалар қолди. «Энди фақат қўрқамлик керак», — ҳаёлидан ўтказди Ваҳоб. У лабарини тишлаб машина рулини жарлик томон бурди.

Ваҳоб саррашга таяётганлик кўриб, чап овини машина эзинасига қўйган ҳам эдики, қаттиқ зарба уни учириб юборди. Машина эса жарликка отилиб, бир неча бор ағана-да, айна бошлади.

Шу топда «бурилишда инспекторнинг мотоцикли қуринди. Сержант жоҳолда мотоциклнинг жарлик лабиде тўхтатди. У машина ҳали портламасидан жабрланганларга ердан бериш учун тезлик билан пастга отилди. Бирок кабинада баҳарасини таниб бўлмайдиган ҳолга келган бир кишини кўрди, холос. У ҳушини йўқотган, овни остида эса тўппонча ялтирарди...

Сержант ҳайдовчининг машинадан айна узокдан тоқди. У қалқанда ётарди. Йигитнинг елкасидан сизиб оқётган қон қўнғилани қил-қизил қилганди. Сержант Ваҳобнинг бошини астагина кўтарди. Йигит жимайганча:

— Сержант, мен улдасидан чиқдим. Қотил қуролсизлантирилди... — деди-да, ҳушидан кетди...

Бироздан кейин милиция ходимлари оқ халат кийган шифокорлар етиб келишди. Кўм-кўм майса устида тез жимайганча ётган Ваҳобни «Тез ёрдам» машинасига қотилини эса милиция машинасига ётқизиб олиб кетишди.

Бир неча кундан кейин Ваҳоб газетда анча-мунча кишиларнинг ёстигини қуритиб қамалган, таъбисига таянмаган, кейинчалик қалбаки пул шиллаб қичирганини касб қилиб олгани учун узоқ муддатли жазага ҳукм этилиб, у ердан қочган ашаддий жиноятчи — «Жаҳонгир» лақабли кимсиз қўлга тушганлиги ҳақидаги хабарини ўқиди. Тағида эса жиноятчини ушлашдаги қаҳрамонлик ва матонат учун одади қишлоқ йигити Кулиев Ваҳоб Иброҳимовичнинг «Қизил юлдуз» ордени билан мукофотланганлиги ҳақида фармон босилганди.

Дилшод ЖАЛОЛОВ.

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишлоқ бор, холос. Унинг ўзига қорин тўйдириб бўлармиди? Уйга ҳам ул-бул олиш керак.

Йўловчи бироз ўйлаш турди-да: — Катта йўлга туш, — дея сенирсизга ўтди. — Сендаги агулликнинг ўзи етарли, — деди у қатъий.

Ваҳоб ҳеч нарсаси тушунмай:

— Тезда бориб келамиз. Бор-йўғи уч километр, — деди.

— Гап қайтарма, менинг айтганимни қил.

— Амаки, — деди Ваҳоб. — Сиз кўпдан дўқ қилавермаг. Мен бунинг айтирмаман. Агар машинада кетишни хоҳламайсиз, ана катта кўча, пайда жўнайверинг.

— Қани, катта йўлга ҳайда-чи! Тезроқ! — энди буйруқ оҳангига деди номалум киши. У бирдангина чўнтагидан ялтироқ тўппончани олиб, йигитга ўқтайди. Куролнинг қора муштаги Ваҳобнинг тўппа-тўғри юзидан турарди. — Ҳинг десанг, миянган дарча очаман. Тушундингми?

Ваҳобнинг назарига машинасида табиати сезувчи, унга маҳлиб бўлган одади йўловчи ўтиргандек эди.

Номалум киши бошини ўриндик суянигига қўйганча қимир этмай ўтирар, уни уйқу элтарди чоғи. Ваҳоб:

— Йўл юриб чарчаган кўринмасиз? Мана бу ёстиқини олиб, аста ёнбошай қолинг, — деди.

Йўловчи ёстиқча бош қўйибкоқ уйқуга кетди. Тушида қўрқинчилик нурсани кўрдими, бир сесакни тушди-да, бошини бошқа томонга буриб ҳўррак ота бошлади.

«Жуда чарчаган кўринмади, майли, ухлаб ола қолсин...»

...Машина қаттиқ силкинди. Номалум йўловчи қўзини оғанда машина катта йўлдан кичик қишлоққа борувчи йўлакка бурилаётган эди.

— Етиб қолдикми! — сўради у.

— Йўқ, Кенга яқин етиб борамиз. Ҳозир шу ердаги ақин қишлоққа кириб тамадди қилиб оламиз. Менда фақат но билан пишло